

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15ΜΕΡΩΝ ὙΓΡΑΝΘ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 6 Ἰαννου 1955 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 209— Τμη Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΑΓΙΟΤΗΣ ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΩΗΣ

Ὁ κύκλος τῆς περιόδου τῶν κινητῶν ἑορτῶν ἔκλεισε μὲ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὁ κύκλος αὐτὸς ἀναφέρεται εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Κέντρον δὲ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ συνάμα κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου τῶν «κινήτων ἑορτῶν» εἶναι ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀριστα λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία κλείει τὴν περίοδον αὐτὴν μὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Πάντων. Καὶ λέγομεν ἄριστα διότι διὰ τῆς ἑορτῆς αὐτῆς δὲν τιμᾷ ἀπλῶς ἡ Ἐκκλησία τὸ «περικείμενον νέφος» τῶν Ἀγίων, ἀλλὰ ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὰ μέλη τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας ἐπιδεικνύει πρὸς αὐτοὺς τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπιδεικνύει ὠρισμένας ὑποθήκας.

Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου; Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου! Βεβαίως ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου πραγματοποιεῖται μόνον μὲ τὴν δύναμιν τῆς Χάριτος, ἥτις ἀπέρρευσε ἐκ τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοᾷ: «Χάριτι ἐστὶ σεσωσμένοι καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου». Ἐν τούτοις διὼς ψυχὴ δεχθεῖσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς Χάριτος ὀφείλει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν Ἀγιότητα. Ὀφείλει ὁ ἐξαγορασθεὶς μὲ τὴν τιμὴν τοῦ Δεσποτικοῦ Αἵματος ἅμαρτωλός νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα ψυχικὸν μεταβολισμόν τοιαύτης ἐκτάσεως καὶ τοιοῦτου βᾶθους, ὥστε πράγματι νὰ γίνῃ ἄλλος ἐξ ἄλλου.

Ἡ Ἀγιότης διατηρεῖ τὸν ἄνθρωπον πληροῦν τοῦ Θεοῦ καὶ διευκολύνει τὸ μέγα ἔργον τῆς σωτηρίας του. Ὁ ἅπαξ ἱσθίει ἐκ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἱεροῦ ὀφείλει νὰ προσέχῃ πάντοτε τὴν ὑγίαν του «Ἰδε ὅγιός γε γέγονας μηκέτι ἁμαρτανε».

Ἡ Ἀγιότης εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὰς εὐχαρίστους ψυχικὰς καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξασφαλίζει εἰς αὐτόν τὴν γαλήνην

τῆς συνειδήσεως, τὴν πνευματικὴν καὶ ἀνεφαίρετον εὐτυχίαν. Ἡ Ἀγιότης εἶναι ἡ εὐγενεστέρα ἐκδήλωσις τοῦ μεγάλου θαύματος, ποῦ ἐπῆλθε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐπενέργειας τῆς Χάριτος.

Ἡ Ἀγιότης εἶναι μίᾳ διαρκῆς καὶ ἐναγώνιος προσπάθεια νὰ μὴ γίνωμεν χειρότεροι ἀπὸ ὅ,τι εἴμεθα καὶ νὰ ἀνερχώμεθα ὑψηλότερον ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἱστάμεθα. Ὅστις δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς Ἀγιότητος καὶ δὲν ἐπιδιώκει αὐτὴν τὴν ἁγίαν καὶ μακροῖαν ἄνοδον, ὅστις δὲν προσπαθεῖ νὰ λαμβάνῃ «χάριν ἀντὶ χάριτος» κατὰ τὴν μυσταγωγικὴν ἑκφράσιν τοῦ κατ' ἐξοχὴν θεολόγου, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ ἄνθρωπον, ὅστις ἐνῶ ἐγένετο ἰδιοκτῆτης ἐκ δωρεᾶς εὐφροῦ καὶ πλουτοῦ κήπου ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐγκαύχησιν ὡς ἰδιοκτῆτου καὶ δὲν προσπαθεῖ νὰ καλλιεργῇ αὐτὸν πρὸς τὸ συμφέρον του. Συντόμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εὗρεθῇ πρὸ μίᾳς χέρσου καὶ ἀγόνου ἐκτάσεως ἀντὶ τοῦ πολυκάρπου κήπου καὶ θὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν ὀκνηρίαν του αὐτὴν.

Ἡ ἀγιότης διαφέρει τῆς κατὰ κόσμον προσπάθειας δι' ἠθικὴν βελτίωσιν. Καὶ διαφέρει διότι μόνον διὰ τῆς Ἀγιότητος ὁ ἄνθρωπος πραγματοποιεῖ τοὺς καταπληκτικοὺς ἐκείνους ἡρωϊσμούς καὶ τὰς ὑπερόχους ἐκεῖνας θυσίας, αἱ ὁποῖαι ὡδήγουν τὸν Ἀπ. Παῦλον νὰ «υποτιάξῃ καὶ νὰ δουλαγωγῇ» τὸ σῶμα του. Ὁ ἄγων τῆς ἀγιότητος εἶναι κυρίως μίᾳ μετρίῳφρων ἀντάσις τῆς ψυχῆς, ἐπαναπαυομένης ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς τσπεινώσεως καὶ τῆς αὐτοσυμπριβῆς. Ἡ Ἀγιότης δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀλλαζονικὴν ὑπερηφάνειαν ὠρισμένων χριστιανῶν, οἵτινες ἐνῶ φαίνονται εἰς τὸν κόσμον νηστεύοντες, παρθευόντες, τηροῦντες τοὺς τύπους καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ὁ φθόνος καὶ τὸ ἀδελφο-

κτὸν μῖσος βασιλεύουν εἰς τὴν ψυχὴν των, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια μυκᾶται ὡς ἐγκλωβισμένον θηρίον δσάκις ὁ «Ἅγιος» οὗτος θίγεται ἢ τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς ἐπένδους κυρίως εἶναι τὰ βαρύτιμα ὀνόματα, δι' ὧν ἐξαπατᾶται ἡ κρίσις τῆς κοινωνίας καὶ τὰ ὁποῖα ἐφεύρε ἡ ἀνθρωπίνη πονηρία ἀκριβῶς πρὸς τοῦτο. «Πασοσιλογιῶνται» «δοσιῶνται» καὶ ὅλαι αἱ ἀποκορυφώσεις τοῦ ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ ἐξυπηρετοῦν πλουσίως τὴν ἀνθρωπίνην ἀλλοζονίαν. Τῆς πραγματικῆς Ἁγιότητος ἀποδείξεις εἶναι ἡ πραότης, ἡ ταπεινότης, τὸ ἀνυστερόβουλون ἡ ἀγνότης καὶ πρὸ παντός ἡ ἀπέραντος καὶ δόξαστος πρὸς ὅλους ἀγάπη.

Πρότυπα Ἁγιότητος, οἱ Ἅγιοι Πάντες, οἱ ὅποιοι «κατηγωνίσαντο βασιλείας, ἐργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιών» καὶ ταῦτα πάντα διὰ τῆς πίστεως, βιουμένης ὡς ζωῆς καὶ ἀγῶνος!

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσταί

Τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ γίνωμεν Ἅγιοι, δηλαδὴ ἄνθρωποι πιστεύοντες, ἀγαπῶντες, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐλεοῦντες, ἐγκρατεῦμενοι, ἀπὸ παντός εἶδους πονηροῦ ἀπέχοντες· ἐάν δὲν γίνωμεν ἅγιοι οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας πρέπει νὰ ἔχωμεν. «Ἄνευ ἁγιοσύνης οὐδεὶς ὄψεται Κύριον» λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Καὶ ἡ κοινωνία μας σήμερον καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχουν ἀνάγκη ἁγίων. Ὑπερεπιδόνασε σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων καὶ ὁ πληθωρισμὸς αὐτὸς τῆς γνώσεως ἀνέπτυξε μίαν ὑπερτροφίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θυσία ὄλων τῶν ἄλλων ὠραιότητων τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμὸς κινούμενος γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα τῆς γνώσεως ἔγινε τόσο φρικτὰ μονότονος, ὥστε ὁ ἴδιος νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν... αὐτοκτονίαν του διὰ τῆς ἀποκορυφώσεως τῆς γνώσεως, τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας! Ἀλλὰ καὶ ἡ «Ἐκκλησία» διὰ τῆς γνώσεως μόνον ἀπώλεσε τὴν μακαρίαν ἀπλοϊκότητα τῶν ἀποστολικῶν χρόνων, τὸν Ἅγιον αὐθορμητισμὸν καὶ ἔγινε ξηρὰ, ἀγονος καὶ συναγωγὴ γραμματέων καὶ Φαρισαίων.

Τὸ ἄλλας καὶ τὸ φῶς χρειάζονται διὰ νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν. Καὶ αὐτὰ ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς Ἁγιότητος.

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμυλίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

ἩΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ὅμοιως αἱ γυναῖκες . . .

ὡς ἔστω οὐχ ὁ ἐξώθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἀνθρώπος.
(Δ' Πέτρον θον Κεφ. 1—4)

Ἡ γυναῖκα, ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας, εἶναι καὶ αὐτὴ ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν Του καὶ διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν ἐν τῇ κοσμοῦ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Ὅφειλε καὶ αὐτὴ νὰ μετουσιώσῃ τὰς ἀξίας καὶ τὰ ἰδανικά τοῦ Ἐυαγγελίου καὶ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνον ὁρθὴ πίστις, ἀλλὰ καὶ ἁγία ζωὴ.

Ὡς σύζυγος, ὡς ἄγαμος, ὡς παρθένος, ὡς ἐργαζομένη, ὡς διανοομένη καλεῖται διὰ τῆς ἐναρέτου καὶ σεμνῆς πολιτείας τῆς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἀναγάγῃ αὐτοὺς εἰς ὑψηλότερα καὶ πνευματικώτερα ἐπίπεδα.

Αὐτὸ εἶναι ἀπαίτησις τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐθύνη τῆς γυναικὸς τεραστία. Ὑπὸ τὸ πρῶμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐμφανίσεως τῆς γυναικὸς καὶ διὰ τῆς χριστιανῆς γυναικὸς. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ γυναῖκα, λόγῳ τῆς ἐν γένει λεπτότητος ποὺ διακρίνει τὴν ψυχροσωματικὴν τῆς κατασκευὴν, ἐπιζητεῖ νὰ ἐμφανίζετο κατὰ τρόπον ἐπιμελέστερον. Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ συνιστᾷ τὸ κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖον ἰδανικόν, τὴν φιλαρέσκειαν. Ἡ φιλαρέσκεια αὐτὴ κυμαίνεται μεταξὺ τῆς ἀπλῆς καὶ κοσμίας ἐμφανίσεως, ἡ ὁποία δὲν στερεῖται χάριτος καὶ κομψότητος καὶ τῆς χυδαίας καὶ προκλητικῆς ἐκείνης ἐμφανίσεως ἡ ὁποία προδίδει ἀναμφισβήτητως πορνικὰς καὶ ἁμαρτωλὰς διαθέσεις.

Τοῦτο ὑπαινίσσεται καὶ ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Πέτρος διὰ τοῦ ἐν προμετωπίδι ρητοῦ του. Κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον τὸ κατ' ἐξοχὴν τίτλος τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύνολον τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ χριστιανικαὶ ἀξίαι. Ἄλλωστε ἐκεῖνο, ποὺ ἐμπνέει καὶ ὀφείλει τὴν κοινωνίαν εἶναι ἡ χάρις καὶ τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον· τὸ κάλλος μαρτυρεῖται, ἐξαφανίζεται, κατατρώγεται ἀπὸ τὴν φθορὰν καὶ τὴν μούχλαν τοῦ τάφου. Ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Ἰσοκράτης γράφει «κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνήλωσε ἢ νόσος κατεμάραν».

Ἐπομένως ἡ ἐξεζητημένη ἐκείνη φιλαρέσκεια προδίδει ἄλλεψιν πνευματικότητος καὶ χριστιανικῆς κατανόσεως. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτό. Ἡ ἐξεζητημένη φιλαρέσκεια μιᾶς γυναικὸς, ὁ ἀκράτητος καὶ φιλήδονος γυμνισμὸς τῆς, ἡ ἀπρόσεκτος ἐνδυμασία τῆς ἀποτελοῦν παγίδα θανάτου καὶ διὰ τὴν ἰδίαν καὶ διὰ τοὺς συνανθρώπους τῆς.

Πόσοι ὀφθαλμοὶ ἀγρεύονται καὶ πόσοι ψυχαὶ καθίστανται μοιχαλίδες ἀπὸ τὰ ἄσεμνα θεάματα τῶν ἀπροσέκτων γυναικῶν; Καὶ ὅμως χάριν αὐτῶν τῶν ψυχῶν ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος! Ἴσως οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἐλευθέρως ἠθικῆς μᾶς ἀντιπροτε-

νουν, ὅτι δὲν εὐθύνεται ἡ ἄσμενος ἀμφίσεως μιᾶς γυναικὸς διὰ τὸν ψυχικὸν θάνατον μιᾶς ψυχῆς! Ἐρωτῶμεν ὅμως αὐτούς: Εὐθύνεται διὰ τὸν σωματικὸν θάνατον, ἐκεῖνος ὅστις ἤνοιξε ὄρυγμα καθ' ὁδὸν καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐπέπεσε ἀπρόσεκτος διαβάτης, καὶ ἐφονεύθη;

Ἐνας δρόμος εἶναι καὶ ἡ ζωὴ, τοῦ τὸν διανύει κανεὶς ἢ μὲ φῶς (χριστιανικὴ ζωὴ) ἢ μὲ σκότος (κοσμικὴ ζωὴ). Διὰ τοῦτο νὰ ἀνοίγωμεν ἐπικινδύνους λάκκους;

Ἐπειτα ἡ ἀπρόσεκτος ἀμφίσεως μιᾶς γυναικὸς, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ προσαρμολογήσῃ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας προδίδει ἑλπίσιν ἐλευθέρου φρονήματος καὶ ἀδυναμίαν σκέψεως! Δὲν εἶναι ἐλευθέρη ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ποῦ δὲν ζεῖ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς της, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ἡ ἐξεζητημένη φιλαρέσκεια εἶναι ἀφορμὴ ἐπικινδύνου προσεγγίσεως ἀνοήτων καὶ ἀκολάστον ἀνθρώπων· κόλακες καὶ χυδαῖοι πλησιάζουν διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν ταπεινά καὶ ἀκόλαστα πάθη.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ συνιστᾷ τὴν ἀμαρτωλοτέραν ἀσέβειαν εἶναι ἡ εἴσοδος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου τοιούτων ἀσέμνως ἐνδεδυμένων γυναικῶν.

Αἱ εἰκόνες, τὰ ἱερὰ σκεύη, αὐτοὶ οἱ τοῖχοι τοῦ Ναοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ κραυγάζουν μὲ τὸν αὐστηρότερον τρόπον: Ποῦ εἰσέρχεσαι ἀσεβεστάτη; Ἐδῶ εἶναι οὐρανός! Πῶς τολμᾷς νὰ εἰσέρχῃς ὡς δαίμων τῆς κολάσεως διὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃς ψυχάς; Εἰκονίζομεν τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς καὶ ὑποδεχόμεθα τὸν Βασιλέα τῶν ὧλων, καὶ σὺ φιλόσαρκος καὶ φιλήδονος εἰσέρχεσαι, διὰ νὰ ταράξῃς τὴν οὐρανίαν γαλήνην τῶν προσευχόμενων ψυχῶν;

Ἀθλίη! δὲν φοβεῖσαι τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; . . .

Αὐτό, ποῦ ἀναδεικνύει τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ ἀπλότης. Ἀπλὴ ἐμφάνις, ἀπλὴ ἐνδυμασία, ἀπλὸ κτένισμα, προδίδουν μίαν ἀριστοκρατίαν πνευματικὴν καὶ ἓνα ἡθικὸν μεγαλεῖον.

Ὅλα τὰ ἄλλα προδίδουν ἐκπεσμόν ἡθικὸν καὶ κοινωνικὴν ἀθλιότητα.

Ἡ γυναῖκα ἐπλάσθη διὰ τὸν οὐρανόν, νὰ εἶναι ἄγγελος καὶ ὄχι σκανδαλίζουσα ἑταῖρα.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς πλέον καλλιεργημένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ ἤρξη διὰ νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς τὴν πρωτοπορίαν τῶν συγχρόνων στοχαστῶν ἐὰν δὲν ἦτο ταυτοχρόνως καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ βαθιὰ χριστιανικὰ βιώματα. Ὁ ἴδιος ὡς φιλόσοφος καὶ κοινωνιολόγος εἰσέδυσσε εἰς τὸ βάθος τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς διὰ νὰ διακηρύξῃ πανηγυρικῶς ὅτι αἱ μόναι ἀλήθειαι τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὁ χριστιανισμὸς καὶ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ἰησοῦς.

Αἱ χιλιάδες σελίδες τῆς συγγραφικῆς του παραγωγῆς διαπνέονται ἀπὸ βαθύτατο θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ αποτελοῦν ὑποδείγματα ὕφους, λογοτεχνικοῦ ταλάντου καὶ φιλοσοφικοῦ βάθους.

Τὸ βιβλίον του «Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐποχὴ μας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν στὴν αἰωνιότητα» ἀποτελεῖ κλασσικὸν δείγμα τῆς πνευματικῆς σιδήμενης τοῦ συγγραφέως. Ἡ φιλοσοφικὴ ἀνατομία τῶν θεμάτων, ἡ διαρκὴς ἀνανέωσίς του καὶ ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς τῆς μεταφυσικῆς πραγματικότητος εἶναι τὰ στοιχεῖα ποῦ συνθέτουν τὴν πρωτότυπο αὐτὴ μελέτη. Εἰς τὰς γραμμὰς ποῦ ἀκολουθοῦν δίδομεν ἀποσπασματικῶς τὸ πνεῦμα τοῦ Παν. Κανελλοπούλου καὶ εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ μιμητὰς καὶ ἀπὸ τὴν λοιπὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τῆς χώρας μας, ὥστε νὰ σημειωθῇ κάποτε καὶ ἡ στρουφὴ πρὸς τὰς ἀξίας τοῦ Ὁρθοδόξου χριστιανισμοῦ.

Ο ΠΟΝΟΣ

ὑπὸ Παναγ. Κανελλοπούλου

1) Ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει βαθύτατα συνδέσει τὸν θάνατον μὲ τὸν πόνο. Ἐχει συνδέσει τὴ ζωὴ μὲ τὸν πόνο. Ὁ Ἰησοῦς πρὶν πεθάνῃ, πόνεσε ὅσο κανένας ἄλλος. Τὸ οὐσιαστικώτερον μέρος τῆς ζωῆς του ἦτο ὁ πόνος πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατον.

Ἡ στάσις τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπέναντι τοῦ θανάτου δὲν εἶναι διόλου στωικὴ. Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος λέει. «Τοῦτο μὲν οὖν κατὰ ἄνθρωπον ἐστὶ λελογισμένον, μὴ δυσχερῶς μηδὲ ὀστικῶς μηδὲ ὑπερηφάνως πρὸς τὸν θάνατον ἔχειν, ἀλλὰ περιμένειν ὡς μίαν τῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν». Τὴ συμβουλὴ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὴ χτυπήσῃ ὁ χριστιανισμὸς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη καὶ νὰ τὴ δώσῃ. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ σοῦ κάνῃ ἀνετώτερον τὸ θάνατον ἢ ἀνετώτερον τὴ σκέψιν τοῦ θανάτου—ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται νὰ σοῦ κάνῃ τὸ θάνατον σημαντικώτερον. Σημαντικώτερον καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ. «Ἄν σ' αὐτὸ στὸ νὰ γίνῃ δηλ. ὁ θάνατος γιὰ σένα σημαντικώτερος, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ ὁ πόνος, τότε χρειάζεται καὶ ὁ πόνος. Καὶ χρειάζεται ὅπωςδήποτε ὁ πόνος. Ὁ σωματικὸς, ὁ πνευματικὸς, ὁ ψυχικὸς πόνος.

2) Παρηγορεῖ καὶ ὁ χριστιανισμὸς τὸν πονεμένον. Ἀλλὰ δὲν τὸν παρηγορεῖ ποτέ, ὅπως τὸν παρηγοροῦσαν οἱ στωικοί. Οἱ στωικοὶ διδάσκουν τὴν ἀδιαφορίαν ἀπέναντι τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν διδάσκει τὴν ἀδιαφορίαν. Διδάσκει τὸ ἐντίθετον. Νὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸν πόνο, καὶ γιὰ τὸ θάνατον. «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε». Καὶ δὲν ἀρκεῖται ὁ Ἰησοῦς παρηγορῶντας τοὺς πονεμένους, στὴν ἐξύμνησιν τοῦ πόνου. Φθάνει καὶ ὡς τὸ σημεῖον νὰ καταδικάζῃ τὴ χαρὰ. «Οὐαί, οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.» Ὁ πόνος εἶναι γιὰ τὸ χριστιανισμὸ ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας καὶ ὁ θάνατος ἡ ἀληθινὴ ζωὴ. «Ὅτι στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα πρὸς τὴν ζωὴν.» Ὡς τὴν ὥρα ποῦ πρόβαλε ὁ Ἰησοῦς στὸν κόσμον, κανένας δὲν εἶχε συνδέσει τὸν πόνο μὲ τὴν αἰωνιότητα μὲ τὴ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, μὲ τὸ ἴδιο νόημα τοῦ παντός.

3) «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια πρὶν σηκώσῃ τοὺς ὀφθαλμούςς πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἀναγνωρίσῃ ὅτι «ἐβλήθηεν ἡ ὥρα» τελειώνει ὁ Ἰησοῦς στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, τὴ διδασκα-

λία ἐκείνη πρὸς τοὺς μαθητὲς του ποὺ περιέχει τὶς τελευταῖες ὑποθήκες του. Ὁ νεαρὸς μαθητὴς «ὄν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς» καὶ ποὺ ἦταν ταγμένος στὰ βαθιὰ γεράματα νὰ γράψῃ τὴν ἀποκάλυψη, κράτησε ιδιαίτερα στὴ μνήμη του τὴν τελευταία αὐτῆ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Χείμαρρος γίνεται ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ στὴν τελευταία διδασκαλία του ποὺ τοὺς βασικούς σταθμούς της ἀποτελοῦν οἱ δύο φράσεις. «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ πατὴρ μου ὁ γεωργὸς ἐστὶ» καὶ ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ὑμεῖς τὰ κλήματα.» Καὶ συνδέοντας τοὺς μαθητὲς του τόσο βαθιὰ καὶ ὀργανικὰ μὲ τὸν ἑαυτὸν του (ὁ μὲν ἐν ἑμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ) τοὺς λέει. «Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνησέτε ὑμεῖς». Μ' αὐτὴ τὴν προειδοποίηση, μὲ τὴ βαρεῖα προειδοποίηση, ὅτι θὰ πονέσουν καὶ θὰ μαρτυρήσουν, τοὺς ἀποχωρίζεται καὶ τοὺς στέλνει στὰ πέρατα τῆς γῆς. «Τίποτα τὸ μεγάλο δὲν παράγεται στὴν ἀνθρωπότητα χωρὶς τὴν προϋπόθεση τοῦ πόνου» λέει ὁ Λαμενναὶ σχολιάζοντας τὸ κεφάλαιο 14 τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου. Ὁ πόνος τὸ πιὸ μαρτυρικὸ γεγονός τῆς ζωῆς, γίνεται ἡ πιὸ δημιουργικὴ πηγὴ τῆς ἱστορίας. Οὔτε ἡ ὑπερηφάνεια, οὔτε τὸ πάθος, οὔτε τὸ μίσος οὔτε ἡ φιλοδοξία, οὔτε ἡ βούληση γιὰ ἐξουσία καὶ δύναμη δὲν δημιουργοῦν στὴν ἱστορία, ὅτι δημιουργεῖ ὁ πόνος. Ὁ πόνος εἶναι μόνος του ἡ μεγάλῃ του δύναμη. Εἶναι δύναμη μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἐγκόσμια δύναμη γιατί ξεπερνάει τὸν κόσμο. Ποιὸς μπορεῖ τάχα νὰ νικήσῃ ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ πονέσῃ καὶ ποὺ δὲν ἀπελπίζεται ὅσο κι' ἂν πονάει; Τὸ ὅτι μόνον ἀπὸ τὸν πόνο πηγάζουν τὰ μεγάλα ἔργα, τὸ στηρίζει ὁ Ἰησοῦς καὶ στὴν ἀναλογία ἀνάμεσα στὴν ἀνθρώπινη δημιουργία καὶ τὸ φυσιολογικὸ γεγονός τοῦ τοκετοῦ «ἡ γυνὴ ὅταν τίμη λύπην ἔχει, ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς 1) Μάταια εἶναι ἡ χαρὰ, ὁ πόνος δὲν εἶναι μάταιος. Καὶ τὴ ζωὴ στηρίζει, τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ πέρα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὡθεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν κάνει θετικὴ καὶ στὴν σχέση της μὲ τὸν θάνατο. Τὴν κάνει θετικὴ καὶ στὴν ὁδοποιρίαν της πρὸς ὅτι εἶναι πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ὁ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ εἶναι ὁ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ θανάτου γιατί εἶναι ὁ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ πόνου. Καὶ εἶναι ὁ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ πόνου γιατί εἶναι ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς ἀγάπης. Κι' ὅλα αὐτά—ἀγάπη, πόνος, θάνατος—τὰ συναρτῇ ὁ χριστιανισμὸς στὴν ἰδέαν τῆς αἰωνίας τῆς ζωῆς. Πῶς δὲν μπόρεσε κανένας πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, νὰ συλλάβῃ αὐτὴ τὴν συνάρτηση ἀγάπης, πόνου θανάτου καὶ αἰωνίας ζωῆς; Δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας ποὺ νὰ μὴν ὑποψιασθῇ. Τόσοι μεγάλοι Ἕλληνες προσηγήθησαν, τόσοι προφήτες τῆς Ἰουδαίας. Οἱ προφῆτες προδικάσαν κάμποσα ἀπὸ τὰ βήματα καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ. Ὅχι ὅμως καὶ τοὺς μεγάλους λόγους του καὶ τὰ μεγάλα του πάθη. Οἱ Ἕλληνες ἔκαναν τὶς πιὸ μεγάλες ἀνακαλύψεις, ἀνακάλυψαν τὴ λογικὴ λειτουργία τοῦ ἴδιου μας τοῦ νοῦ, τὴν ἐπιστήμη, ἀνακάλυψαν τὴν αἰσθητικὴ μορφή τοῦ ἴδιου μας τοῦ σώματος, τὴν κλασσικὴ τέχνη, ἀνακάλυψαν τὴν ἠθι-

κὴ λειτουργία τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου τὴν πολιτείαν.

Ὡστόσο κανένας δὲν ὑποψιάσθηκε τὴ συνάρτηση ἀγάπης, πόνου, θανάτου καὶ αἰωνίας ζωῆς. Ἡ συνάρτηση αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀποκάλυψη. Τὴν ἀποκάλυψη τὴν ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

ΕΤΣΙ ΕΠΕΣΕΝ Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

«Ἡ ἱστορία διδάσκει τὰ πρὶν
τὰ ἀκόμῃ καὶ τὸ μέλλον

Ἡ 29η Μαΐου δὲν εἶναι μία τυχαία χρονολογία ποὺ τὸ πέρασμα τῶν καιρῶν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Διὰ τὴν ἱστορίαν μας, εἶναι ἓν τρομακτικὸν γεγονός μὲ συνεπείας ποὺ ἀκόμῃ μέχει σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ σφραγίζουν τὴν φυσιογνωμίαν τῶν καιρῶν. Καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ἡ ἱστορία ἐν μέρει ἐπαναλαμβάνεται τότε τὸ γεγονός τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει νὰ μᾶς διδάξῃ, νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ δρόμο εἰς τὸ ἱστορικὸν ἀδιέξοδον τοῦ παρόντος.

Ἐμεῖς πιστεύομεν ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχει σκοπιμότης ὅτι αὐτὴ κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι κάθε γεγονός ἀνταπείσθητο ἢ συγκλονιστικὸ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ἠθικῶς, προβληματίζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀποκαλύπτει «ἐν ἐσότηρι καὶ ἐν αἰνίγματι» τὴν ἀνθρωπίνην ἀποστολὴν ἐπὶ γῆς.

Μόνον ὅταν τοποθετήσωμεν τὴν πτώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς αὐτὸ τὸ πλαίσιο πέρανι νόημα καὶ ἀξιολογεῖται ὀρθῶς αὐτὸ τὸ μεγάλο ἱστορικὸ συμβάν. Κάθε ἄλλη προσπάθεια καὶ ἐρμηνεία συσκοτίζει καὶ διαστρέφει τὰ γεγονότα.

Τὰς τελευταίας δεκαετίας πρὸ τῆς μοιραίας χρονολογίας τῆς 29ης Μαΐου τοῦ 1453 εἶχεν προηγηθῇ ἡ σατανικὴ δραστηριότης τοῦ παπισμοῦ διὰ τὴν ὑποταγὴν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἐκβιασμοῦ τὸν ὁποῖον ἦσαν ὁ Πάπας κάτω ἀπὸ τὰς σκληρὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔζη τὸ Βυζάντιον, ἦτο ἡ Φλωρεντινὴ σύνοδος τοῦ 1438—39.

Ἐκεῖ μολονότι ἐμνηχανογράφησε, καὶ ἐξεβίασε τοὺς ὀρθοδόξους ὅσον τοῦ ἦτο δυνατόν δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ ἀποσπάσει μερικὰς μόνον ὑπογραφὰς ὑπὲρ τῆς ἐνόςσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (ἀνά γνωστὴ τῆς ὑποταγῆς τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς δύσεως) αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ βυζαντινοῦ λαοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ παραμένει εἰς τοὺς αἰῶνας σύμβολον ἀκατάλυτον τῆς πνευματικῆς εὐθύνης ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι διὰ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεώς των.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ τουρκικὰ στίφη ἐτοιμαζόνται νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τοῦ τελευταίου προμαχώ- νος τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ ἡγέτις τάξις τῆς Κωνσταντινουπόλεως στρέφονται πάλιν πρὸς τὴν δύσιν μὲ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι ἴσως ὁ Πάπας βοηθήσῃ διὰ στρατευμάτων τὸ μελλοθάνατον βυζάντιον. Ὁ Πάπας Νικόλαος Ε' δέχεται

νὰ ἀποστείλῃ βοήθειαν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Γρηγόριος, ὅστις ὑπὸ τῆς συνόδου τῆς Κων/λεως τοῦ 1450 εἶχεν καθαιρεθῇ. Ὁ λαὸς ὅμως μὲ ἀπόλυτον συναίσθησιν τῶν κρισίμων περιστάσεων καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ βοήθειαν ἄλλην ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων καὶ τῆς πίστεώς του, ἀπήντα: «κρείττον ἐστὶν εἶδέναι ἐν μέσσει τῇ πόλει φακίλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν λατινικήν».

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ ὁ πανουργότατος παπισμὸς τὴν σκύλευσιν τοῦ πτώματος τῆς αὐτοκρατορίας ἐν-κολώτερον, ἀποστέλλει διακούς/ους λατίνους τοξοφόρους καὶ τυφεκιοφόρους συνοδευομένους ἀπὸ τὸν καρδινάλιον Ἰσιδώρου ὡς λεγάτο τοῦ Πάπα. Ὁ τελευταῖος ἤρχετο μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἀπόψεων τῆς συνόδου τῆς Φερράρας περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν σύνοδον ἄλλωστε ἐκείνην ὁ καρδινάλιος εἶχεν παίξει σημαντικὸν ρόλον.

Αὐτὰ ἐγένοντο τὸν Νοέμβριον τοῦ 1452. Ὁ ἀποκριτὰς τῆς «Ἁγίας Ἐδρας» μόλις ἐπάτησε πόδα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἤρχισε τὸ σατινικὸν του ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη φάσις ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τοῦ παποφίλου Γρηγορίου εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Ἡ δευτέρα φάσις ἦτο ἡ συλλειτουργία εἰς τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τοῦ λεγάτου τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Γρηγορίου, ἐνῶ, ὡς ἀναφέρουν τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς, τριακόσιοι ἱερεῖς βοηθοῦσαν λιτανεύοντας τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶτος. Τοῦτο ἐγένετο εἰς τὰς 12 Δεκεμβρίου. Ἡ ἀντίδρασις ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῇ. Πλήθθῃ ἀνθενατικῶν λαοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Ζηλωτὰς ἀπεδοκίμασαν τὸ «ξεπούλημα» αὐτὸ τῆς Ὀρθοδοξίας χάριν μιᾶς ἀνυπάρχοντος στρατιωτικῆς βοηθείας τοῦ Πάπα πρὸς τὸ κινδυνεῦον Βυζάντιον.

Ὁ Ἱερομόναχος Γεννάδιος, ὁ γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Γεώργιος Σχολάριος, καὶ κατοπινὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἐμόναζε εἰς τὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος ἐτέθη ἀρχηγὸς εἰς τὴν ἀνθενατικὴν κίνησιν. Πλήθθῃ ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαοῦ ἀντίδρασαν κεραινοβόλως καὶ ἐματαιώσαν τὰ σχέδια τοῦ Ἰσιδώρου. «Θάνατος στοὺς ἄζυμῆτες καὶ στήν εἰδωλολατρεία τους» ἐκραύγαζον. Ὁ ἀποκριτὰς τῆς «Ἁγίας Ἐδρας» μὲ δσὴν σοβαροφάνειαν καὶ ἐν συλλειτούργησι καὶ δσὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐν τοῦ ἔδιδε ἡ παρουσία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, ἐγνώριζε ὅτι ἡ ψευδορκία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἦτο καρπὸς τῆς τρομερᾶς ἀγωνίας ποὺ τοὺς συνεῖχε καὶ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ Ρώμη θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰν περισφύξιν τῶν Τούρκων. Κατὰ βάθος ὅμως ὁ λαὸς καὶ ὁ κληρὸς καὶ τὸ Παλάτιον εἶχον ἀποδοκιμάσει αὐτὴν τὴν κωμωδίαν τῆς ἐνώσεως ὡς μίαν «αἰσχράν, ἀνώφελον καὶ ἀποτρόπαιον συναλλαγὴν». Τὸ μῖσος κατὰ τῆς Ρώμης ἦτο μέγα. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γεφυρωθῇ.

Ἐκτοτε τὰ γεγονότα ἠκολούθησαν τὴν μοιραία των ἐξέλιξιν. Ἡ βασιλεύουσα οὕτε βοήθειαν ἔσωθεν ἔλαβεν ἀλλὰ οὕτε ἔκυψε τὸν τράχηλον ἀμαχητὶ εἰς τοὺς Τούρκους.

Ἐπολέμησε εἰς τὰς ἐπάλξεις καὶ ἔπεσε ἡρωικῶς κάτω ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ πλῆγματα τῆς ἡμμελείνου. Ἡ

λεηλασία καὶ ἡ σφαγὴ ποὺ ἠκολούθησε εἶναι καὶ ποὺ δὲν ἤμπορεῖ ἀνθρωπίνη διάνοια νὰ τὸ συλλάβῃ ἢ νὰ τὸ περιγράψῃ κάλαμος ἱστορικοῦ. Ὁ σύγχρονος ἱστορικὸς Φραντζῆς ὡς ἐξῆς εἶδεν καὶ ἔφησεν τὴν καταστροφὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. «Καὶ μποροῦσε νὰ ἰδῇ κανεὶς παράξενον θέαμα καὶ πολλοὺς θορήνους καὶ ποικίλους καὶ ἀμέτρητες αἰχμαλωσίς τῶν εὐγενῶν ἀρχοντισσῶν καὶ παρθένων καὶ τῶν ἀφιερωμένων στὸ Θεό, ποὺ τὶς ἔσερναν οἱ Τούρκοι ἀλύπητα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὶς πλεξοῦδες τῆς κεφαλῆς ἔξω ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίας μὲ κλάματα, τὴ βοή καὶ τὸ κλάμα τῶν παιδιῶν, τοὺς ἱερούς καὶ ἁγίους ναοὺς λεηλατημένους, ποῖος θὰ διηγηθῇ αὐτὸ τὸ φρικτὸ ἀκουσμά; Ἐβλεπε κανεὶς τὸ Θεῖο αἷμα καὶ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ νὰ χύνεται καὶ νὰ πετιέται κατὰ γῆς, καὶ τὰ πολύτιμα δοχεῖα τῆς ἁγίας κοινωνίας ἄλλα νὰ σπάζουν καὶ ἄλλα νὰ κλέβουν, τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ τὰ κοσμήματα, καὶ τὶς ἁγίες εἰκόνες μὲ χρυσὸ καὶ ἀσημι καὶ πολύτιμα πετράδια καταπατοῦσαν ἄρπαζαν τὰ διακοσμητικὰ ὑφάσματα καὶ ἔκαναν κλινοσκεπάσματα καὶ τραπεζομάντηλα, καὶ μὲ τὶς ἱερατικὰς στολὰς καὶ τὰ ἐνδύματα ἀπὸ μετάξι καὶ χρυσοῦφανα ἐσκέπαζαν τὰλογα, καὶ ἄλλοι ἔτρωγαν ἐπάνω σ' αὐτὰ καὶ ἄρπαζαν τὰ πολύτιμα μαργαριτάρια τῶν ἁγίων κειμηλίων, καὶ ταπεινοῦσαν τὰ ἁγία λείψανα καὶ πολλὰ ἄλλα ἀξιοθρήνητα ἀνοσιουργήματα ἔκαναν οἱ πρόδρομοι τοῦ ἀντιχρίστου».

Ἔτσι ἐπαίχθη τὸ δράμα εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι ἐν τυχαίῳ περιστατικῷ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ἢ ὅτι δὲν ἀποτελεῖ καὶ δι' ἡμᾶς σήμερον μέγιστο διδάγμα ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς εἰς ὥρας μεγάλου κινδύνου ὅπως εἶναι αἱ σημεριναί.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΒΟΥΛΗΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1955 ὑπόμνημα Νεοσημερολογιτῶν κατοίκων Κορίνθου, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν. Ὑπογράφουσι τοῦτο ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, ὡς καὶ 309 ἄλλοι κάτοικοι Κορίνθου διαφόρων ἐπαγγελμάτων. Οἱ υπογράφοντες, ὡς ἐντολοδόχοι καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς περιφερείας των, ἐκφράζουσι τὴν ζωηρὰν ἀγανάκτησιν των, διότι τὰ τελούμενα ὑπὸ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν Ἱερέων μυστήρια τοῦ γάμου, τῆς βαπτίσεως κλπ. δὲν ἀναγνωρίζονται, καὶ διότι ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκκλησιάζονται εἰς τοὺς ἰδίους Ναοὺς των, διωκόμενοι εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥς νὰ μὴ πρόκειται περὶ Ἑλλήνων πολιτῶν. Ἐν τέλει δὲ παρακαλοῦσιν, ὅπως ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία ἐπέμβῃ καὶ ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς διαλύσεως τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Κοινωνίας, ἥτις ἀσφαλῶς θέλει ἐπέλθει, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι, θεωρουμένου ὡς ἀνυποστάτου τοῦ τελουμένου ὑπὸ Παλαιοσημερολογίτου Ἱερέως γάμου μεταξὺ Νεοσημερολογιτῶν καὶ Παλαιοσημερολογιτῶν, θὰ λο-

γίζονται οὗτοι, ὅτι συμβιοῦσι παρανόμως, τὰ δὲ τέκνα των, ὅτι εἶναι νόθα καὶ στερεῖται τοῦ νομίμου κληρονομικοῦ δικαιώματος.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, ὡς καὶ ὁμοίαν ἀναφορὰν τῶν Παλαιομερολογιτῶν τοῦ Νομοῦ Δράμας, υπεστήριξαν ἐν τῇ Βουλῇ διὰ σχετικῆς ἐρωτήσεως των 10 Ἕλληνες Βουλευταί, πρὸς τοὺς ὁποίους ὅλως παραδόξως ἐδόθη διὰ τῆς Βουλῆς ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπουργοῦ, τῇ εἰσηγήσει βεβαίως τῆς ἀρμοδίας Διευθύνσεως Ὁθησκευμάτων, ὅτι τὰ κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν μέτρα ἐλήφθησαν διὰ σοβαροῦς ἐθνικοῦς καὶ Ὁθησκευτικούς λόγους συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 45)3 1-51 πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Δὲν εἶναι γνωστὸν, πῶς ἔκριναν οἱ ἀνωτέρω Βουλευταί τὴν ἀπάντησιν ταύτην τοῦ Ὑπουργείου Ὁθησκευμάτων, οὔτε πῶς σκέπτονται νὰ ἐνεργήσωσι περαιτέρω. Γνωστὸν ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ δοθεῖσα ἀπάντησις δὲν εἶναι ἡ προσήκουσα, οὐδὲ στηρίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον ὁ Ὑπουργὸς Ὁθησκευμάτων γνωρίζει καλῶς ἀπὸ τῆς 21-5-1952, ἀφ' ἧς ἐκοινοποιήθη αὐτῷ ἡ πρωτοκολληθεῖσα ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 50991 σχετικὴ ἐξώδικος δῆλωσις καὶ διαμαρτυρία τῆς Πανελληνίου Ὁθησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 45)3-1 51 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 500 τῆς 22-2 1952 αποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὅτι στερεῖται ἐκτελεστικοῦ χαρακτῆρος.

Καὶ δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἡ ἀπόφασις αὕτη, τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἣτις ἔκρινε μὴ ἐκτελεστήν τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πολλαί, ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 1055)1951 ὁμοία τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 611 τῆς 30)8)1951 καὶ 996 τῆς 21)10)1954 γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους. Διὰ τούτων κρίνεται, ὅτι αἱ καταρτιζόμεναι εἰς τὰς ἔδρας τῶν Νομῶν Ἐπιτροπαὶ ἐκ τοῦ Νομάρχου, Μητροπολίτου, Εἰσαγγελέως, Γυμνασιάρχου καὶ Διοικητοῦ Χωροφυλακῆς διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ Παλαιομερολογισμοῦ τοπικῶς δὲν εἶναι διοικητικὰ ὄργανα, ἀλλὰ συμβουλευτικὰ τοιαῦτα. Καὶ ὅτι ἡ Διοίκησις οὐδαμῶς δεσμεύεται ἐκ τῶν πορισμάτων τῶν μελετῶν αὐτῶν διὰ τὴν ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην λήψιν τῶν ἀποφάσεών της.

Ἐξ ὧν τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Ὁθησκευμάτων ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45)1951 Πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, παρ' ὅλον ὅτι αὕτη ἐκρίθη διὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὅτι στερεῖται ἐκτελεστικοῦ χαρακτῆρος, ὡς ἐκδοθεῖσα ἀντισυνταγματικῶς καὶ παρανόμως καὶ ἀνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἐκτελῇ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἀκυροῦσας τὴν πράξιν ταύτην.

Ἄλλ' ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς ἀντισυνταγματικῆς καὶ παρανόμου, κηρυχθεῖσης δὲ καὶ δικαστικῶς ὡς μὴ ἐκτελεστικῆς, πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κατὰ τῶν κανονικῶς καὶ νομίμως ἀκολουθούντων τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ τὰς Ὁθησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς

Ἐκκλησίας ἐν γένει ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ σοβαρωτάτας συνεπειάς, οὐ μόνον ἐκκλησιαστικὰς, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὰς ἀκόμη, καὶ καλὸν εἶναι, ἂν ταύτας δὲν κατανοῇ τὸ ὑπουργεῖον Ὁθησκευμάτων καὶ οἱ ἀρμόδιοι εἰσηγηταὶ καὶ σύμβουλοί του, νὰ ὑποδείξωσιν αὐτὰς εἰς αὐτὸ οἱ Ἕλληνες Βουλευταί, καθ' ὃν τρόπον καλῶς γνωρίζουσιν οὗτοι.

Διότι, ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν θέλει νὰ ἀντιληφθῇ, ἀσφαλῶς πρέπει ἡ Βουλὴ νὰ ὑπαδείξῃ εἰς αὐτήν, ὅτι ἐσωτερικῶς μὲν σείεται ἐκ θεμελίων τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας, ὅπερ θέλει ἀποβῇ εἰς βάρος καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ὁθησκευτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐξωτερικῶς δὲ ἐκτίθεται ἐπικινδύνως ἡ ἀξιοπρέπεια, οὐ μόνον τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, διὰ τὴν ἐνδοξον ὅμως ἀνάδειξιν τοῦ ὁποίου ἔχουσι χυθὴ ποταμοὶ αἱμάτων ἀδιακόπως ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι καὶ σήμερον. Ἀσφαλῶς δὲ θέλει συμβῇ τοῦτο ἀργὰ ἢ γρηγορὰ, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκπροσωπούμενη ὑπὸ τῶν ἀκολουθούντων διὰ τὸ ἐροτολόγιον τὸ κατονικὸν καὶ νόμιμον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον Ὁθησκευτικὴ ἰδεολογία ἀντιμετωπίζεται κατὰ τὸν σκαιότατον τρόπον ὑπὸ τῆς ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας ὕλης.

Γνωστὸν ἄλλωστε εἶναι ὅτι ἡ μὲν ἰδεολογία ζῇ καὶ θριαμβεῖ εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἡ δὲ ὕλη ἀποσυντίθεται πάντοτε εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Ο ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΥΡΙΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

— *Ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου* —

Τοσοῦτον πῶρ μυρίαν ὕλην ἀνάψαι δύναται. Καὶ καλῶς εἶπε «διαμερίζομεναι», (ἐκ μιᾶς γὰρ ἦν ρίζης) ἵνα μάθῃς ὅτι ἐνέργειά ἐστίν ἀπὸ τοῦ Παρακλήτου πεμφθεῖσα. Ὅρα δὲ (δηλ.) πρόσχε) καὶ ἐκείνους πρώτον δειχθέντας ἀξίους, καὶ τότε πνεύματος καταξιοθέντας, ὡς, ὡςπερ ὁ Δαυὶδ· ἅπερ γὰρ ἐν ταῖς ποίμναις εἰργάζετο, ταῦτα καὶ μετὰ τὴν νίκην καὶ τὸ τρόπαιον, ἵνα δειχθῇ αὐτοῦ γυμνὴ ἡ πίστις...

«Ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ», φασί· τοῦτέστι, «μετὰ πολλῆς εἶπε τῆς παρρησίας». Τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἵνα μάθωσι τοῦ πνεύματος τὴν χάριν· ὁ γὰρ μὴ ἐνεγκὼν ἐρώτησιν κορασίου εὐτελοῦς, οὗτος ἐν μέσῳ δῆμων, φονῶντων ἀπάντων, μετὰ τοσαύτης διαλέγεται παρρησίας, ὡς ἀναμφισβήτητον τῆς ἀναπτάσεως γενέσθαι τοῦτο τεκμήριον· μετὰ γὰρ γελώντων ἀνθρώπων καὶ τὰ τοιαῦτα διαχλευαζόντων παρρησιάζεται. Πόσης εἶναι ἱταμότητος τοῦτο, πόσης ἀσεβείας, πόσης ἀναισχυντίας, τὸ μέθης λογιζέσθαι ἔργον τῶν γλωσσῶν τὸ παράδοξον; Ἄλλ' οὐδὲν τοῦτο τοὺς ἀποστόλους ἐλύπησεν, οὐδ' ἀτολμοτέρους εἰργάσατο τότε, τὰ τῆς χλεῦς ἀκούοντας· τῇ γὰρ παρουσίᾳ τοῦ Πνεύματος ἤδη μετεσκευάσθησαν, καὶ ἀνώτεροι τῶν σωματικῶν πάντων ὑπῆρχον. Ἐνθα δὲ ἂν παραγένηται τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, χρυσοὺς ἀντὶ πηλίνων ἐργάζεται (Δ. ὁμιλία εἰς τὰς πράξεις).

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΝΟΜΙΚΩΝ

Τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῶν νομικῶν, τὸ ὁποῖον συνεδριάζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς κάτω ἀπὸ τὴν σύμβολικὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ λίκνου αὐτοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἐξέφρασε τὴν ἔντονον ὅσον καὶ δικαιολογημένην ἀνησυχίαν του διὰ τὴν καταστρατήγησιν τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων ἀρχῶν εἰς τὰ ὀλοκληρωτικὰ καὶ ἀνελεύθερα καθεστῶτα. Ἀσχέτως ἀπὸ τὸ ἂν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ χριστιανισμός, θὰ ἐπιθυμούσαμε σήμερον νὰ πληροφορησώμεν τοὺς ὑψηλοὺς ξένους μα ὅτι ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν συμπλέκονται αἱ δύο πανύψηλαι κορυφαὶ τοῦ πνεύματος, ὁ Χριστιανισμός καὶ ὁ Ἑλληνισμός, τὸ πρόβλημα τῆς θερησκευτικῆς ἐλευθερίας δὲν ἔχει λυθῆ κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν, Ἐκεῖνο δὲ ποὺ καθιστᾷ περισσότερον ὑποσιτον καὶ παράνομον τὴν ἀφαίρεσιν τῶν θερησκευτικῶν ἐλευθεριῶν ἀπὸ μίαν μεγάλην μᾶζαν ἀνθρώπων εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἐγγωστοποιήθη εἰς τὸ ἐξωτερικόν αὐτοῦ ὁ περίεργος τρόπος ἀνελευθερίας. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις διέφυγε ἡ κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεώς μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, κατεβλήθη κάθε προσπάθεια διὰ νὰ πλαστογραφηθῇ καὶ νὰ παραποιηθῇ ἡ ἀλήθεια. Τόσον καλὰ δὲ μέχρι σήμερον ἐτηρήθη συσκοτισμός τῆς ὑποθέσεως, ὥστε εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐὰν οἱ πρωτεργαταὶ καὶ σκαπανεῖς αὐτῆς τῆς πλεκτάνης, ἥτις μᾶς περιβάλλει παρουσιασθῶν εἰς τὸ ἐν λόγω παγκόσμιον συνέδριον τῶν νομικῶν ἀσφαλῶς θὰ λάβουν δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας.

Ἐν πάσει περιπτώσει καιρὸς εἶναι νὰ σχισθῇ ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐλευθέρου ἐκκλησιασμοῦ μας, καὶ νὰ φθάσῃ ὡς τὰ ὅσα τῶν προσωποποιήτων ποὺ φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα μας ὅχι διὰ νὰ καταδικασθῇ θεωρητικῶς ἡ ἐπικρατοῦσα θερησκευτικὴ ἀνελευθερία ἀλλὰ διὰ νὰ προκύψουν ὑπὸ τὴν ἐπέμβασιν τῶν θετικῶν καὶ λυσιτελῆ ἀποτελέσματα.

Οἱ στυλοβάται τοῦ λεγομένου ἐλευθέρου κόσμου πρέπει νὰ εἶναι ζῶσαι προσωποποιήσεις τῆς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν πατοῦν τὰ καθεγιασμένα Ἑλληνικὰ χώματα, μετὰ τὴν ἔνδοξον παράδοσιν καὶ τὰς μεγάλας εὐθύναις.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ δικαιώματά του εἶναι ἀδιάρητος ὁ ὅλο τὸν πλανήτη μας.

Ἡ διακήρυξις καὶ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς εἶναι τὸ χρέος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἦλθον στὴν πατρίδα μας.

Εὐελπιστοῦμε ἐξοχώτατοι ὅτι δὲν θὰ κλείσετε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀδικοῦντες ἓνα λαὸ ποὺ μετὰ τόση καλωσύνη καὶ στοργὴν οἶς φιλοξενεῖ στὸν τόπο του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ἀπασαι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τὸ γραφεῖα Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33 πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος. Ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ λοιποῦ 26—752.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν κατηχητικῶν μας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΕΠΙ Τῆς ΛΗΞΕΙ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐπένδυσις ἀπόρων

Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἐτελέσθη εἰς Πειραιᾶ ἡ τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων. Ἀπὸ ἐνωρίς εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ Πειραιικοῦ Συνδέσμου ἀρκετοί, ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῶσι τὰ καθίσματα καὶ νὰ παραμείνωσιν καὶ ἀρκετοὶ ὄρθιοι.

Περὶ τὴν θὴν ἀπογευματινὴν προσήλθε ὁ Πανερώτατος ἡμῶν Πρόεδρος καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων.

Ἀμέσως ἤρχησε ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ προγράμματος, περιλαμβάνοντος ἀπαγγελίας, ὕμνων, διδακτικὰ σκετὰ καὶ μίαν θερησκευτικὴν ὁμιλίαν, ἀναφερομένην εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πρόγραμμα ἐκλείσει διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἐνώπιον τοῦ κόσμου τῶν ἐπενδυνθέντων ἀπόρων μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων.

Ἡ εορτὴ ἀπὸ πίσεως ἀπόψεως ἐπέτυχε καὶ ἀπέδειξε τὴν ἀξιέπαινον δραστηριότητα, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν κίνησιν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς κινήσεώς μας. Πρόκειται περὶ πραγματικῶν μυροφόρων τῆς ἀγάπης, καταναλισκουσῶν τὰς δυνάμεις τῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου. Πραγματικῶς ἡ εὐσεβὴς γυναῖκα εἶναι πολύτιμος παράγων πνευματικῆς καρποφορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ γενικότερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Συγχαίρομεν τὴν ἀδελφότητα κυριῶν καὶ δεσποινίδων καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ εὐλογῇ τὸ ἔργον τῶν.

Νεκρολογία

ΙΕΡΕΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

Ἐπετῆυσεν πρὸς τὴν αἰωνιότητα καὶ ὁ πατὴρ Σωτήριος Ἐπετῆυσεν διὰ τὴν συναντήσιν ὅσους προσέπεμψε καὶ νὰ ἀναμένη ὅσους θὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τὴν 14) τρέχοντος τοῦ βλέμμα του ἐχαιρέτησε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον καὶ ἡ ψυχὴ του ἀνῆλθε το πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ πατὴρ Σωτήριος ἐξυπηρέτησε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν ἀγῶνα ὡς ἐφημέριος. Διεκρίνετο διὰ τὴν εὐσέβειάν του, διὰ τὴν σταθερότητά του ἐν τῇ πίστει, τὸ εὐσυνκίνητον καὶ τὸ φιλόμουσον. Τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρέτησε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα προσήλθε τὸ 1933.

Τοὺς τελευταίους μῆνας ἐπεξήτησε νοσταλγικῶς νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς Ἁγίους Τόπους, εἰς οὓς ἔζησε ἐπαθε καὶ ἀνεστήθη ὁ Κύριος. Τόσον σφοδρὰ ἦτο ἡ ἐπιθυμία του ὥστε ἔλεγε «ἄς μεταβῶ καὶ ἄς ἀποθάνω». Ἐπισκεφθεὶς δὲ τοὺς Ἁγίους τόπους κατελήφθη ἀπὸ σφοδρὰν συγκίνησιν, ὥστε αὐτὸ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ὑγείας του καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὸν πρόλογον τῆς πρὸς Κύριον ἐπιθυμίας του. Ἀπὸ τὴν Ἐπίγειον Ἱερουσαλὴμ ἐκ τοῦ πόθου τῆς μετέβη εἰς τὴν Ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα ἀναπαύεται ἡ ψὴ καὶ ἀπὸ τοῦ ὄψους τῆς ὁποίας μᾶς εὐλογεῖ.

Ὁ ἐκλιπὼν ἱερεὺς μας

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀνακοίνωσις

Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ 31)1)55 ἐγκυκλίου, καθ' ὃ χάριν τῶν ὑφίστων συμφερόντων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος δὲν πρέπει νὰ συγκροτοῦνται περιπλανώμενοι ἐν τῷ κόσμῳ μοναχικαὶ ἀδελφότητες, ἀνακοινοῦμεν, ὅτι ἡ Εὐθυμία Σπανοῦ ἐργαζομένη ἄνευ ἀρχιερατικῆς εὐλογίας, διὰ τὴν συγκρότησιν μοναχικῆς ἀδελφότητος, δὲν πρέπει νὰ τυγχάνῃ οὐδεμιᾶς ὑποστηρίξεως. Διὰ πᾶσαν τυχὸν ἐπιτροπὴν ἢ ζημίαν ἢ ἐν γένει παρεξήγησιν οὐδεμίαν εὐθύνην φέρομεν.

Καὶ πάλιν τονίζομεν, ὅτι σεβόμενοι τὸ ἀνυπόβλητον μεγαλεῖον τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ σκεπτόμενοι τοὺς ἀνάγκας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, θὰ πρέπει νὰ παιδαρχώμεν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Πνευματικοῦ ἡμῶν Ἡγέτου. Καὶ νὸ μὴ προβαίνομεν εἰς ἐπιμυδύνους αὐθαιρεσίας καὶ παραβάσεις, ἐνθυμούμενοι, ὅτι «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἑνδικὸν μισθαποδοσίαν» καὶ ὅτι «ὁ λάθρα τοῦ ἐπισκόπου τί πράττειν τῷ διαβόλῳ ὑπηρετεῖ».

Ἐντολῇ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἀντιμέτωποι τῆς ζωῆς

Διὰ πολλοὺς μαθητὰς καὶ μαθητριάς ἀνακύπτει βαρὺ καὶ ὠκὺν τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ των προσανατολισμοῦ. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον πρόβλημα προσοικτιμῶν εἶναι καὶ οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικόν. Ἐν τῇς δευτέρας του τοποθετήσεως ἐξαρτᾶται καὶ ἡ προσωπικὴ εὐτυχία τοῦ νέου καὶ ἡ ἀξιοποιήσις τῶν μόχθων καὶ θυσιῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ πρόδοσις. Βασανίζονται αἱ οἰκογένειαι, καθ' ἣν στιγμήν τὰ τέκνα των δίδουν τὴν τελευταίαν μάχην τοῦ θρασίου, βασανίζονται μὲ τὰ ἐρωτήματα: Τί ἐπάγγελμα νὰ ἐκλέξῃ τὸ παιδί; Καλὸν θὰ εἶναι νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ κλίσις τοῦ παιδιοῦ καὶ ἡ δυνατότης περισσούτερας ἐν Χριστῷ ὠφελείας τῆς κοινωνίας. Αὐτοὶ οἱ παράγοντες πρέπει νὰ πρωτανεύσουν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ἡμεῖς ἐκφράζομεν καὶ μίαν εὐχὴν. Οἰκογένειαι χριστιανικαί, οἰκογένειαι γαλουχήσασαι τὰ τέκνα των μὲ τὰ τᾶματα τῶν παραδόσεων καὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας, οἰκογένειαι φέρουσαι ἐπαξίως τὸν τίτλον «κατ' αἶκον Ἐκκλησίας» καλὸν θὰ εἶναι νὰ προσφέρωσιν καὶ ἐν ἄρρην τέκνον των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ ὅχι μόνον θὰ τιμῇ τὴν οἰκογένειαν καὶ θὰ τὴν δοξάσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τεραστίως ὑπηρεσίας θὰ προσφέρῃ. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην ἐθελοντῶν καὶ εὐχὴ ἐπαγγελματιῶν. Καὶ τοὺς ἐθελοντὰς αὐτοὺς θὰ τοὺς προσφέρῃ μόνον ἡ οἰκογένεια.

Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμήν τὸ παιδί δίδει ἐξετάσεις εἰς τὸ θρανίον, ἡ οἰκογένεια ὡς καλλιεργήσει τοιαύτας σκέψεις.

Ἡ σκέψις μας πλησίον τῶν πληγέντων ἀδελφῶν μας

Ὅταν ἡμεῖς εἴμεθα ἡσυχοὶ καὶ ἀσφαλεῖς σκεπτόμεθα τὴν ἁγίαν καὶ τὴν φλόγην τῶν ἐν Βόλῳ ἀδελφῶν μας;

Σκεπτόμεθα τὴν περιπέτειάν των, διαβιούντων ὑπὸ

Παρήγορος Ἑλπίς

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ

Μέσα εἰς τὸ σημερινὸν χάος καὶ τὴν ἀοριστίαν μέσα εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἐπιθανάτιον σύγκρουσιν ἰδεῶν καὶ κατευθύνσεων ἕνας φάρος ἀνιμβολεῖ ἑλπίδα καὶ παρηγορίαν. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ Κατηχητικά.

Τὸ Κατηχητικὸν δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεωρητικῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τοὺς μικροὺς του μαθητὰς· ἐπιδιώκει τὴν καλλιέργειαν αἰσθημάτων εὐσεβείας, ἀλτρουισμού, εὐγενείας· σφυρηλατεῖ χαρακτῆρας ἱκανοὺς νὰ ζήσωσιν εἰς τὴν ζωὴν ἐπιτυχῶς, ἐντίμως, φωτισόμενοι ἀπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τῆς αἰωνιότητος.

Διὰ τὰς σκέψεις μας αὐτὰς ἀφορμὴν ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων συγκεκριμένων γεγονότων, ἔχομεν τὴν πρόσφατον δοᾶσιν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Ἀγίου Φανουρίου Αἰγάλεω. Σύσσωμον τὸ Κατηχητικὸν αὐτὸ Σχολεῖον μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν εὐλαβεστάτην Κατηχήτριαν δ. Ἀντιγόνη Κοκκῶνη καὶ βοηθοὺς τὰς εὐλαβεστάτας ἀδελφὰς δ. Ἐλένην καὶ Μαρίαν Πεσματζίουλου, ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως τὸν Φάρον Τυφλῶν Καλλιθέας καὶ ἐψυχαγώγησαν μὲ τὸν χριστιανικὸν τρόπον τοὺς μελαγχολικοὺς αὐτοὺς τραυματίας τῆς ζωῆς.

Μὲ τὸν σιωπηλὸν αὐτὸν τρόπον ἐργάζονται ὅλα τὰ Κατηχητικά μας.

Τὸ ἔργον των εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος· πρέπει ὁμως τὸ ἔργον αὐτὸ νὰ τὸ ἀξιοποιήσῃ καὶ ἡ οἰκογένεια, ὥστε νὰ ἐπιδράσῃ βαθέως ἐπὶ τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

σηγὰς καὶ ὑποτυπώδεις στέγας;

Σκεπτόμεθα τὰ μικρὰ παιδιὰ, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέροντας ταλαιπωρουμένους;

Σκεπτόμεθα, ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ μας;

Ἐάν αἱ σκέψεις αὐταὶ πραγματικῶς ἀναμοχλεύουν τὰς ψυχὰς μας, τότε πρέπει δραστηρίως νὰ κινούμεθα. Νὰ μὴ περιοριζόμεθα εἰς τὸν ὀβολὸ τῆς δισκοφορίας, ἀλλὰ νὰ προβῶμεν εἰς θυσίας.

Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀγάπη· αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ χριστιανικὴ πίστις. Συναγεμῶς λοιπὸν ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας θὰ πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ χάριν τῶν ἐν Βόλῳ ἀδελφῶν μας.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Τὴν Κυριακὴν 6)6)55 ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Ἡ ἐορτὴ αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν τεραστίαν σπουδαιότητα ποὺ ἔχει διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ κυματοθραύστης τῶν κατ' αὐτῆς ἐπιθέσεων. Εἶναι προσέτι καὶ ὁ ἐπίγειος παράδεισος τῶν ἐπιθυμούντων τὴν πολιτείαν καὶ τὴν μακαριότητα τῶν Ἀγγέλων.

Καὶ ὅμως δὲν τὸ προσέχουμε ὅπως πρέπει.